

1035, p. p. Font Rius (*C. d. p.* § 17), prop d'Olèrdola, cit. després de Viladellops (p. 23.12).

·XII· *Revilardell* < *Riu Vilardell* (Dag).

·XIII·, en el dept. Aude, hi ha 14 masos i llocs menors de nom *Vilarzel*, documentats en part en la variant en *-del*: *Villardel* a. 1212, *Villardellus* 1377 (Sabarthès, *Di. Top.*, s. v.). *Vilaredes*, dada de valor ben dubtós, que trobo en una nota d'un J. M^a. Gasol, a l'*Enci. Cat.* s. v., seria una parr. ant. de Castellnou de Bages. Cap confirmació enlloc. No pot ser derivat de *vila* (-*edes* és sufix, però només de col·lectius de plantes). Potser d'un text en b. llatí? i estaria per *vil(as)áredas* 'v. ermes', reduït com Pedres albes > *Pedralbes*?

VILARDENÓ

Mas vell del te. del mun. *Parròquia de Ripoll*.

PRON. bilardénó (1953, XIII, 45): també C.A. Torras (*Pir. Cat.* IV) descriu un penyal, *Esquers de Vilardenó*, prop de Les Llosses, però aquest és lloc molt veí i el nom i lloc deu ser el mateix. Convindria trobar-ne alguna menció antiga que ens ajudés a decidir entre dues etim. plausibles i quasi inobjectables totes dues: *Vilar Arnaldó*, format amb ARNALD (-*au*), construït en forma de cas complement germànic i contret amb haplologia de *ar(al)-* i metàtesi de *r* i *n*. O bé *Vilar Nonó*, constr² semblant amb NONO / NONÓ. Un nom de molts personatges medievals, entre ells l'oncle de Jaume I, conquistador d'Eivissa, que hi ha deixat el nom en el *Cap de Nonó* a la costa de l'Illa (vol. I, 129), aquí amb dissimilació de les *n-n* i de les *o-ó*.

VILARDODILA

Escrit amb *Vill-* en un doc. de 977, que Mas (*NHBna.* IX, 26) identifica amb una pagesia *Masferrer* de *Montornès* del Vallès, i Aebischer volia derivar-ho (*Top.* 19) del NP. germ. DODEIL, però ho rebutjo no sols perquè no és NP documentat a Cat., sinó perquè amb tal construcció caldria cas complement germànic (-*ÁNE*); no serà formació genitiva (cas compl.) sinó simple constr² catalana amb *-d-*, i llavors deu ser amb *Ódila*, també germànica, d'una arrel encara més coneguda, i ben testificada en docs. catalans: *Otilanis* a. 975, en un doc. d'Ovarra, *Odilus* el 949 en el Vallès mateix i, a. 1183 (Mas, *o. c.* IV, 37); si sortís d'aquella altra arrel la *-D-* s'hauria perdut en català, mentre que la *-T-* de l'arrel *OT-* s'hi ha sonoritzat normalment.

Vilarestau, lloc antic amb esgl. te. Centelles (*Enci.*

Ca. XV, 510): format pel NP germ. ANSTALD que certament deu estar documentat, donada la fecunditat de les dues arrels components: ANST- d'on ASTERI etc. molt doc. a Cat. (Aeb. *Onom.* § 17); i més en germ. (Först. 115; cf. Grienberger *Z. f. dt. Phil.* XXXVII, 347) i l'ubicu -ALD.

Vilaret, V. Olius

VILARMAU

Mas antic, del Centre del Princ. que l'*Enci. Ca.* (XV, 510) localitza millor, i des de 1082, en tenim altres dades que em consten directament, si bé traslladat al llinatge que en degué pendre nom. 1225: Berengarius de *Vilari Armou* (llegit *-man*) en un doc. del *Manual* de la Cúria Fumada de Vic; Bg. de *Vilatmat*, comerciant, el 1259 en el mateix *Manual*, i una altra vegada també llegit *-mat* o lleu variant final 1261. Bg. de *Vilarmad* (CCAndi, *Mi.Hi.Ca* II, 401, 399, 429). Com que la forma *-mau* la tenim, d'altra banda, ben comprovada com cognom actual (en tinc nota a Manresa i a Navès XXXVIII, 189.2, i el *Dag.* el troba a Vic, i el registra a Bna. en el S. XVI i a Mojà en el XVIII), cal interpretar la grafia *Vilarmad* de 1261 com $\delta > -y$ i probt. les grafies *-mat* d'anys abans són també variants imperfectes de $\delta = -y$ o *-yd*.

El NP germ. deu ser cpt. de ERM- (52 noms en Först.) amplificat ERMIN-: d'on molts noms cat. com *Ermenald*, *Ermengáud*, *Ermeniscle* compost amb -ALD. Podria ser, doncs, un cpt. VILLA ERMALDI però la menció *Vilari-Armou* de 1225 fa creure més aviat en un compost de *Vilar* + *Arm-* reduït per haplologia. En efecte *Erm(a)ald* és nom freqüent en textos germànics des del S. VIII (Först 473). En rigor també pot contenir ERMHAD, doc. en el Políptic de Reims (S. IX), Först. 472, format amb el component HAØ, no tan fecund però no rar.

Vilarmilà, prop de Llupià, V. *Milà*.

VILARNADAL

Llogaret de l'Alt Empordà, agre. a Masarac.

PRON. bilárnadál a Espolla (Casac. 1920); id. a Llançà (1959, XXII, 109b6). *MENC. ANT.*: 1362: «ar. Sti. Petri de *Villarnatallo*» (*Llibre Verd*; Alsius, *Nom.*); 1691: Eccl. de *Vilarnadal* (Mons. XVII, 326). Aebischer (*Top.* 20) dóna moltes cites del NP *Nadal*, i derivats, a França, freqüent també a Cat., però acaba: «le nom vient évidemment de la fête Noël». No ho crec pas: per la forma sintàctica sense *de*, i aqueixos noms, com els veïns *Vilartolí*, *Vilacolum* etc., són tots for-